

Kniha Daniel – stošesťdesiatdva

Prorocký čas Ríma: Odhalenie videnia

Jeff Pippenger

2024-03-27

Rím ustanovuje videnie a Rím sa zjavuje vo svojom „čase“. Toto je výrok sestry Whiteovej, v ktorom uvádza to, čo by sa malo chápať ako zrejmé:

„Zjavenie je zapečatená kniha, ale je aj otvorená kniha. Zaznamenáva obdivuhodné udalosti, ktoré sa majú odohrať v posledných dňoch dejín tejto zeme. Učenia tejto knihy sú určité, nie mystické a nezrozumiteľné. V nej sa nadväzuje na tú istú líniu proroctva ako v Danielovi. Niektoré proroctvá Boh zopakoval, čím ukázal, že im treba pripisovať dôležitosť. Pán neopakuje veci, ktoré nemajú veľký význam.“ Manuscript Releases, zväzok 9, 8.

„Pán neopakuje veci, ktoré nemajú veľký význam,“ a „časy“ spojené s Rímom sa opakujú znova a znova. Má „veľký význam“ porozumieť „času“ spojenému s Rímom, lebo práve ten odhaľuje Rím ako predmet, ktorý ustanovuje videnie. Sedemkrát sa v Danielovi a v Zjavení priamo uvádza tisícdvostonásťdesiat rokov pápežskej vlády.

A bude hovoriť veľké slová proti Najvyššiemu a bude sužovať svätých Najvyššieho, a bude zamýšľať zmeniť časy a zákon; a budú vydaní do jeho ruky až do času a čias a polovice času. Daniel 7:25.

A počul som muža oblečeného do ľanu, ktorý bol nad vodami rieky, keď pozdvihol svoju pravú i ľavú ruku k nebu a prisahal pri Tom, ktorý žije naveky, že to bude na čas, časy a pol času; a keď dokončí rozptýlenie moci svätého ľudu, všetky tieto veci sa dovŕšia. Daniel 12:7.

Ale nádvorcia, ktoré je mimo chrámu, vynechaj a nemeraj ho; lebo je dané pohanom; a sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 11:2.

A dám moc svojim dvom svedkom a budú prorokovať tisíc dvestonásťdesiat dní, odetí v smútočnom rúchu. Zjavenie 11:3.

A žena utiekla na púšť, kde má miesto pripravené od Boha, aby ju tam živili tisíc dvestonásťdesiat dní. Zjavenie 12,6.

A žene boli dané dve krídla veľkého orla, aby odletela na púšť, na svoje miesto, kde je živená čas i časy a pol času pred tvárou hada. Zjavenie 12:14.

A boli mu dané ústa, ktoré hovorili veľké veci a rúhania; a bola mu daná moc pôsobiť štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 13:5.

Týchto sedem priamych odkazov predstavuje rozličné osobitné prorocké charakteristiky Ríma. Práve v týchto pasážach je Rím odhalený. Sestra Whiteová dodáva, že tieto obdobia sú tiež znázornené ako „tri a pol roka alebo 1260 dní“. V Biblii nenájdete ani „tri a pol roka“, ani „tisícdvostonásťdesiat dní“. Sestra Whiteová jednoducho primerane uplatňuje výpočet týchto

siedmich odkazov.

V 13. kapitole (verše 1–10) je opísaná iná šelma, „podobná leopardovi“, ktorej drak dal „svoju moc i svoj trón a veľkú právomoc“. Tento symbol, ako verila väčšina protestantov, predstavuje pápežstvo, ktoré prevzalo moc, trón a právomoc, aké kedysi prináležali starovekej Rímskej ríši. O šelme podobnej leopardovi je povedané: „Dané jej boli ústa, ktoré hovorili veľké veci a rúhania. ... A otvorila svoje ústa na rúhanie proti Bohu, aby sa rúhala jeho menu, jeho stánku i tým, čo prebývajú v nebi. A bolo jej dané viesť vojnu so svätými a premáhať ich; a bola jej daná moc nad všetkými pokoleniami, jazykmi a národmi.“ Toto proroctvo, ktoré je takmer totožné s opisom malého rohu v Danielovi 7, nepochybne poukazuje na pápežstvo.

„A bola mu daná moc pôsobiť štyridsaťdva mesiacov.“ A prorok hovorí: „Videl som jednu z jeho hláv akoby smrteľne ranenú.“ A opäť: „Kto vedie do zajatia, pôjde do zajatia; kto zabíja mečom, musí byť mečom zabitý.“ Štyridsaťdva mesiacov je to isté ako „čas a časy a pol času“, tri a pol roka, čiže 1260 dní, z Daniela 7 — čas, počas ktorého mala pápežská moc utláčať Boží ľud. Toto obdobie sa, ako bolo uvedené v predchádzajúcich kapitolách, začalo nadvládou pápežstva roku 538 po Kr. a skončilo sa roku 1798. V tom čase bol pápež zajatý francúzskym vojskom, pápežská moc utrpela svoju smrteľnú ranu a naplnilo sa proroctvo: „Kto vedie do zajatia, pôjde do zajatia.“ Veľký spor vekov, 439.

S inšpirovanou autoritou považovať tri a pol roka aj za „čas“, ktorý „odhaľuje“ Rím, vyvstávajú aj ďalšie biblické odkazy na Rím.

Ale hovorím vám vpravde: za dní Eliáša bolo v Izraeli mnoho vdov, keď sa nebo zavrelo na tri roky a šesť mesiacov, keď bol veľký hlad po celej krajine. Lukáš 4,25.

Tri a pol roka Eliáša spája toto obdobie s Jezábel, ktorá je symbolom pápežského Ríma v cirkvi v Tyatíre.

Ale mám proti tebe niekoľko vecí: že trpíš tú ženu Jezábel, ktorá si hovorí prorokyňa, a učí a zvädza mojich služobníkov, aby smilnili a jedli modlám obetované veci. A dal som jej čas, aby sa kajala zo svojho smilstva, ale nekajala sa. Zjavenie 2:20, 21.

„Čas“ daný štvrtému cirkevnému obdobiu, predstavovanému Jezábelou, je zároveň aj „priestorom“.

Eliáš bol človek podrobený rovnakým vášňam ako my, a vrúcne sa modlil, aby nepršalo; a na zemi nepršalo tri roky a šesť mesiacov. Jakub 5:17.

Keď sestra Whiteová komentuje, že štyridsaťdva mesiacov je to isté ako tisíc dvestošesťdesiat dní, označuje toto obdobie ako „tie dni“, na ktoré sa odvolával Kristus.

Tu spomenuté obdobia — „štyridsaťdva mesiacov“ a „tisíc dvestošesťdesiat dní“ — sú totožné a rovnako predstavujú čas, počas ktorého mala Kristova cirkev trpieť útlak od Ríma. Tých 1260 rokov pápežskej nadvlády sa začalo roku 538 po Kr., a preto sa malo skončiť roku 1798. V tom čase vstúpilo do Ríma francúzske vojsko, zajalo pápeža a on zomrel vo vyhnanstve. Hoci bol čoskoro nato zvolený nový pápež, pápežská hierarchia už odvtedy nikdy nebola schopná vykonávať moc, akou predtým disponovala.

„Prenasledovanie cirkvi nepokračovalo počas celého obdobia 1260 rokov. Boh vo svojom milosrdenstve voči svojmu ľudu skrátil čas ich ohnivej skúšky. Keď Spasiteľ predpovedal ‚veľké súženie‘, ktoré malo postihnúť cirkev, povedal: ‚A keby neboli tie dni skrátené, nebolo by zachránené nijaké telo; ale pre vyvolených budú tie dni skrátené.‘ Matúš 24:22. Vplyvom reformácie bolo prenasledovanie ukončené ešte pred rokom 1798.“ Veľký spor, 266.

Kristus a sestra Whiteová stotožňujú výraz „tie dni“ s „časom“, ktorý označuje pápežský Rím. Keď Daniel hovorí o prenasledovaní, ktoré nasledovalo po dosadení pápežstva na trón zeme vo verši tridsaťjeden jedenástej kapitoly, hovorí o tom čase prenasledovania ako o „mnohých dňoch“.

A ramená povstanú na jeho strane a poškvria svätýňu sily, odstránia ustavičnú obeť a postavia ohavnosť, ktorá pustoší. A tých, ktorí si bezbožne počinajú proti zmluve, zvedie lichotením; ale ľud, ktorý zná svojho Boha, bude silný a bude konať veľké veci. A tí z ľudu, ktorí majú porozumenie, budú vyučovať mnohých; predsa však budú po mnoho dní padať mečom a plameňom, zajatím a lúpežou. Daniel 11:31–33.

Rím je zjavený v súvislosti s prorockým časom, ktorý sa s ním spája; preto Pavol hovorí, že človek hriechu bude zjavený „vo svojom čase“. Skutočnosť, že Rím ustanovuje videnie, ktoré, ak ho nepoznáme, zahynieme, objasňuje, prečo je tento prorocký čas znázornený tak často a toľkými spôsobmi, lebo Boh „neopakuje veci, ktoré nemajú veľký význam“. V predchádzajúcich veršoch je vyznačený aj koniec tohto časového obdobia.

A tí z ľudu, ktorí majú porozumenie, budú poučovať mnohých; predsa však budú padať mečom i plameňom, zajatím i lúpežou po mnohé dni. A keď budú padať, dostane sa im malej pomoci; ale mnohí sa k nim pripoja pokrytecky. A niektorí z tých, ktorí majú porozumenie, padnú, aby boli skúšaní, prečisťovaní a vybielení až do času konca; lebo to je ešte na určený čas. Daniel 11:33–35.

„Čas konca“ „je ešte na určený čas“. Hebrejské slovo pre „určený“ je „moed“ a znamená pevne stanovený čas alebo ustanovený termín. Prorocká súvislosť a dôležitosť „určeného času“ v knihe Daniel sa ukazuje v tom, ako často sa naň odkazuje. Len veľmi málo laodicejských adventistov, ak vôbec nejakí, si uvedomuje, že rok 1989 bol „časom konca“, a preto bol rok 1989 určeným časom. Bolo to ustanovenie urobené Bohom, keď mal odpečať poznanie pre hnutie sto štyridsaťštyritisíc. Z tohto dôvodu kniha Daniel podáva svedectvá o tom, že „určený čas“ označuje príchod „času konca“. V Danielovi osem je tento prorocký symbol predložený.

A počul som hlas človeka medzi brehmi Ulaja, ktorý zavolal a povedal: Gabriel, daj tomuto mužovi porozumieť videniu. A prišiel ta, kde som stál; a keď prišiel, preľakol som sa a padol som na svoju tvár. Ale povedal mi: Rozumej, synu človeka, lebo v čase konca bude to videnie. A keď hovoril so mnou, upadol som do hlbokého spánku, svojou tvárou k zemi; ale dotkol sa ma a postavil ma na moje miesto. A povedal: Hľa, dám ti poznať, čo bude v poslednom konci rozhorčenia, lebo na určený čas bude koniec. Daniel 8:16–19.

Rovnako ako v jedenástej kapitole, slovo „koniec“ vo výraze „čas konca“ v týchto veršoch je iné hebrejské slovo než to, ktoré sa prekladá ako „ustanovený“. Čas konca predstavuje obdobie, ktoré sa začína v ustanovenom čase. „Ustanovený čas“ (moed) je určený termín a čas konca (hebrejské

slovo „gets“) je časové obdobie, ktoré sa začína v ustanovenom čase. Je to tento „čas“, ktorý zjavuje Rím, a tento „čas“ je natoľko dôležitý, že koniec tohto časového obdobia, ako aj obdobie, ktoré nasleduje po skončení tohto času, sú predstavené prostredníctvom viacerých svedkov. V dvadsiatom štvrtom verši jedenástej kapitoly Daniela je pohanský Rím označený ako ten, ktorý vládne svetu po „čas“.

Symbolický „čas“ je tristošesťdesiat rokov, lebo v biblickom roku je tristošesťdesiat dní. Pohanský Rím vládol počas „času“ a pápežský Rím vládol počas „času, časov a polovice času“. Moderný Rím vládne počas symbolickej „hodiny“ alebo symbolických „štyridsiatich dvoch mesiacov“. Po roku 1844 už niet nijakého prorockého času, takže „hodina“ a „štyridsaťdva mesiacov“ predstavujú obdobie od čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona až po ukončenie doby ľudskej milosti. Pohanský Rím však vládol najvyššou mocou od bitky pri Aktiu v roku 31 pred Kr., až kým Konštantín v roku 330 neprestáhoval hlavné mesto ríše do Konštantínopolu. Vieme, že nasledujúce verše hovoria o pohanskom Ríme, lebo Kristus je predstavený ako „knieža zmluvy“, ktoré „bude zlomené“, keď bol ukrižovaný. Mocnosťou, ktorá vtedy vládla, bol pohanský Rím, a preto verše, na ktoré sa teraz pozrieme, označujú pohanský Rím.

A na jeho mieste povstane opovrhnutiahodný človek, ktorému neudelia kráľovskú česť; ale príde pokojne a kráľovstvo získa úlisnosťou. A ramená záplavy budú pred ním zaplavené a budú zlomené; áno, aj knieža zmluvy. A po uzavretí zmluvy s ním bude konať podvodne, lebo vystúpi a zosilnie s malým ľudom. Pokojne vojde aj do najúrodnejších miest krajiny; a bude robiť to, čo nerobili jeho otcovia ani otcovia jeho otcov; rozdelí medzi nich korisť, lúpež a bohatstvo; áno, až na čas bude osnovovať svoje zámery proti pevnostiam. Daniel 11:21–24.

Slovo „proti“ v poslednej časti veršov v skutočnosti znamená „z“ a verš hovorí, že pohanský Rím bude vládnuť (predpovedať svoje úklady) „zo“ svojej pevnosti (z mesta Rím) po tristošesťdesiat rokov.

„VERŠ 24. Pokojne vojde aj do najúrodnejších miest provincie a bude robiť to, čo nerobili jeho otcovia ani otcovia jeho otcov; rozdelí medzi nich korisť, lup i bohatstvo; áno, bude osnovovať svoje úmysly proti pevnostiam, avšak len na čas.“

„Zvyčajným spôsobom, akým národy pred časmi Ríma získavali cenné provincie a bohaté územia, bola vojna a dobývanie. Rím mal teraz urobiť to, čo neurobili ani otcovia, ani otcovia ich otcov; totiž získať tieto územné nadobudnutia pokojnými prostriedkami. Teraz bol zavedený dovtedy neslýchaný zvyk, že králi zanechávali Rimanom svoje kráľovstvá odkazom. Týmto spôsobom sa Rím zmocnil rozsiahlych provincií.

„A tí, ktorí sa takto dostali pod panstvo Ríma, z toho nemali malý úžitok. Zaobchádzalo sa s nimi láskavo a zhovievavo. Bolo to, akoby sa medzi nich rozdeľovala korisť a lúpež. Boli chránení pred svojimi nepriateľmi a odpočívali v pokoji a bezpečí pod záštitou rímskej moci.

„K poslednej časti tohto verša podáva biskup Newton myšlienku, že z pevností sa predpovedajú úklady, namiesto toho, aby smerovali proti nim. Tak to robili Rimania zo silnej pevnosti svojho sedemvršového mesta. „Až na čas;“ nepochybne prorocký čas, 360 rokov. Od ktorého bodu sa majú tieto roky počítať? Pravdepodobne od udalosti, na ktorú poukazuje

nasledujúci verš.

„Verš 25. A povzbudí svoju moc a svoju odvahu proti kráľovi juhu s veľkým vojskom; a kráľ juhu bude podnietený do boja s veľmi veľkým a mocným vojskom; ale neobstojí, lebo budú proti nemu strojiť úklady.“

„Verše 23 a 24 nás privádzajú na túto stranu zmluvy medzi Židmi a Rimanmi, roku 161 pred Kr., až do času, keď Rím nadobudol svetovládu. Verš, ktorý je teraz pred nami, nám predstavuje energické ťaženie proti kráľovi juhu, Egyptu, a udalosť pozoruhodnej bitky medzi veľkými a mocnými vojskami. Udiali sa takéto udalosti v dejinách Ríma približne v tomto čase? — Udiali. Tou vojnou bola vojna medzi Egyptom a Rímom; a tou bitkou bola bitka pri Actiu. Pozrime sa stručne na okolnosti, ktoré viedli k tomuto konfliktu.“ Uriah Smith, Daniel a Zjavenie, 271–273.

V nasledujúcich veršoch Daniel znovu odkazuje na určený čas a na koniec.

A vyburcuje svoju moc a svoju odvahu proti kráľovi juhu s veľkým vojskom; a kráľ juhu bude podnietený do boja s veľmi veľkým a mocným vojskom; ale neobstojí, lebo budú proti nemu osnovovať úklady. Ba tí, čo jedia z podielu jeho pokrmu, ho zahubia, a jeho vojsko sa rozleje ako povodeň; a mnohí padnú pobití. A srdcia oboch týchto kráľov budú naklonené páchať zlo, a pri jednom stole budú hovoriť lži; ale nebude sa im dariť, lebo koniec ešte príde v určenom čase. Potom sa vráti do svojej krajiny s veľkým bohatstvom; a jeho srdce bude proti svätej zmluve; a vykoná veľké činy a vráti sa do svojej krajiny. V určenom čase sa vráti a príde proti juhu; ale nebude to ako prvý raz ani ako naposledy. Daniel 11:25–29.

V ôsmej kapitole Gabriel určil, že „chazón“, videnie dvetisícpäťsto dvadsiatich rokov, sa skončí v ustanovenom čase a potom sa začne obdobie predstavované výrazom „čas konca“. V tomto úryvku je ustanoveným časom koniec tristošesťdesiatich rokov, počas ktorých mal pohanský Rím zvrchovane vládnuť svetu. V tomto úryvku niet „času konca“, lebo nebolo nič zapečatené, čo by malo byť na konci tohto obdobia dejín odpečatené.

V ôsmej kapitole Daniela bolo videnie o „poslednom čase“ rozhorčenia, ktorým bolo dvetisícpäťstodvadsať rokov, končiacich sa v tom istom čase ako dvetisíctristo rokov, zapečatené až do „času konca“; lebo v roku 1844, ktorý bol určeným časom oboch videní, bolo svetlo tretieho anjela odpečatené. V Danielovi 11, veršoch 30 až 36, na konci „prvého rozhorčenia“ v roku 1798 malo nastať obdobie predstavené ako „čas konca“, keď bolo svetlo prvého anjela odpečatené. Preto časové proroctvo o pohanskom Ríme nemalo čas konca, ale iba určený čas, označujúci, kedy sa skončilo tristošesťdesiat rokov; avšak určený čas v roku 1798 a určený čas v roku 1844 obidva odpečatili posolstvo, ktoré malo byť pochopené v období predstavenom ako „čas konca“.

Rím je zjavený tak, ako je prorocky znázornený v rámci svojho prorockého času. „Čas, časy a polovica času“, „štyridsaťdva mesiacov“, „tisícdeväťdesiat dní“ a „tri a pol roka“ sú niektoré z rozličných symbolov, ktoré predstavujú obdobie, keď pápežstvo vládlo počas temného stredoveku. Časové obdobie, ktoré spája hnutie mileritov s hnutím sto štyridsaťštyritisíc, je sto dvadsaťšesť rokov. Sto dvadsaťšesť je tiež symbolom tisícdeväťdesiatich dní, lebo je desiatkom čiže jednou desatinou tohto počtu. Sto dvadsaťšesť rokov od vzbury v roku 1863 až po ustanovený čas

v roku 1989 označuje rok 1989 ako Božie ustanovené stretnutie s Jeho ľuďom posledných dní.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Ako máme skúmať Písma? Máme jeden za druhým zatĺkať koly svojho učenia a potom sa usilovať priviesť celé Písmo do súladu so svojimi ustálenými názormi, alebo máme svoje predstavy a náhľady prinášať k Písmam a svoje teórie zo všetkých strán merať podľa Písem pravdy? Mnohí, ktorí čítajú a dokonca aj vyučujú Bibliu, nechápu drahocennú pravdu, ktorú vyučujú alebo skúmajú. Ľudia sa pridávajú bludov, hoci pravda je jasne vyznačená, a keby len prinášali svoje učenia k Božiemu slovu a nečítali Božie slovo vo svetle svojich učení, aby dokázali správnosť svojich predstáv, nekráčali by v temnote a slepote ani by neprechovávali blud. Mnohí dávajú slovám Písma význam, ktorý vyhovuje ich vlastným názorom, a svojím nesprávnym výkladom Božieho slova zvädzajú sami seba a klamú iných. Keď pristupujeme k štúdiu Božieho slova, mali by sme tak robiť s pokorným srdcom. Každá sebeckosť, každá láska k originalite má byť odložená. Názory dlho prechovávané nesmú byť pokladané za neomylné. To, čo priviedlo Židov do záhuby, bola ich neochota vzdať sa svojich oddávna ustálených tradícií. Boli rozhodnutí nevidieť nijakú chybu vo svojich vlastných názoroch ani vo svojich výkladoch Písem; no nech už ľudia zastávali určité názory akokoľvek dlho, ak nie sú jasne podopreté písaným slovom, majú byť zavrhnuté.

„Tí, ktorí úprimne túžia po pravde, sa nebudú zdráhať otvoriť svoje stanoviská skúmaniu a kritike a nebudú sa rozčuľovať, ak sa ich názorom a predstavám odporuje. Takýto duch sme pestovali medzi sebou pred štyridsiatimi rokmi. Schádzali sme sa s bremenom na duši a modlili sme sa, aby sme boli jedno vo viere a učení; lebo sme vedeli, že Kristus nie je rozdelený. Jeden bod po druhom sa stával predmetom skúmania. Tieto skúmajúce zhromaždenia sa vyznačovali vážnosťou. Písma sa otvárali s pocitom posvätnej bázne. Často sme sa postili, aby sme boli lepšie pripravení porozumieť pravde. Po vrúcnej modlitbe, ak nejaký bod nebol pochopený, diskutovalo sa o ňom a každý slobodne vyjadril svoj názor; potom sme sa opäť skláňali k modlitbe a k nebu vystupovali vrúčne prosby, aby nám Boh pomohol dospieť k jednote myslenia, aby sme boli jedno, ako sú Kristus a Otec jedno. Vyronilo sa mnoho slz. Ak jeden brat pokarhal druhého pre jeho pomalosť v chápaní, že nerozumel niektorému textu tak, ako mu rozumel on, ten pokarhaný potom vzal svojho brata za ruku a povedal: ‚Nezarmucujme Svätého Ducha Božieho. Ježiš je s nami; zachovajme si pokorného a učenlivého ducha;‘ a oslovený brat povedal: ‚Odpusť mi, brat môj, ukrivdil som ti.‘ Potom sme sa opäť skláňali k ďalšiemu času modlitby. Takto sme trávili mnoho hodín. Spravidla sme spolu neštudovali viac než štyri hodiny naraz, niekedy sa však celá noc strávila vo vážnom skúmaní Písem, aby sme porozumeli pravde pre našu dobu. Pri niektorých príležitostiach na mňa zostupoval Duch Boží a ťažké úseky sa vyjasnili prostredníctvom Božieho ustanoveného spôsobu, a potom zavládol dokonalý súlad. Všetci sme boli jednej mysle a jedného Ducha.

„S najväčšou úprimnosťou sme sa usilovali, aby Písma neboli prekrúcané tak, aby vyhovovali názorom ktoréhokoľvek človeka. Snažili sme sa naše rozdiely zmenšiť na čo najmenšiu mieru tým, že sme sa nezaoberali bodmi menšej dôležitosti, v ktorých existovali rozdielne názory. Bremeňom každej duše však bolo privodiť medzi bratmi taký stav, ktorý by bol odpoveďou na

Kristovu modlitbu, aby jeho učeníci boli jedno, ako on a Otec sú jedno. Niekedy sa jeden alebo dvaja z bratov tvrdohlavo postavili proti predloženému názoru a dali priechod prirodzeným citom srdca; no keď sa tento postoj prejavil, prerušili sme naše skúmanie a odročili naše zhromaždenie, aby každý mal príležitosť ísť k Bohu v modlitbe a bez rozhovoru s inými skúmať sporný bod, prosiac o svetlo z neba. S prejavmi priateľskosti sme sa rozchádzali, aby sme sa opäť čo najskôr zišli na ďalšie skúmanie. Niekedy na nás moc Božia zostúpila zjavne, a keď jasné svetlo odhaľovalo body pravdy, spolu sme plakali i radovali sa. Milovali sme Ježiša; milovali sme sa navzájom.“

„V tých dňoch Boh konal pre nás a pravda bola drahá našim dušiam. Je nevyhnutné, aby naša jednota dnes mala taký charakter, ktorý obstoí v skúške súženia. Sme tu v škole Majstra, aby sme boli pripravovaní pre školu hore. Musíme sa naučiť znášať sklamanie spôsobom podobným Kristovi a poučenie, ktoré nám to prinesie, bude mať pre nás veľký význam.

„Musíme sa naučiť mnohé veci a mnohé, mnohé sa aj odučiť. Jedine Boh a nebo sú neomylní. Tí, ktorí sa domnievajú, že sa nikdy nebudú musieť vzdať nejakého draho pestovaného názoru a že nikdy nebudú mať príležitosť zmeniť svoje zmýšľanie, budú sklamaní. Pokiaľ sa s neochvejnou tvrdošijnosťou držíme vlastných predstáv a názorov, nemôžeme mať jednotu, za ktorú sa Kristus modlil.“ Review and Herald, 26. júla 1892.